

Sygn. akt VIII U 2498/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Szmajduch
Protokolant:	Katarzyna Stefańczyk

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2014 r. w Gliwicach

sprawy L. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania L. Ł.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 30 września 2013r., 18 października 2013r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Mariola Szmajduch

Sygn. akt. VIII U 2498/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 września 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu L. Ł. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym 60 lat. Powołując się na art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy wskazał, że ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. nie udowodnił wymaganego 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, a jedynie 5 lat i 10 miesięcy takiej pracy, w związku z czym, brak podstaw do przyznania świadczenia.

Następnie w dniu 18 października 2014r. ZUS wydał drugą decyzję odmowną, w której skorygowano okres pracy w warunkach szczególnych, poprzez wyłączenie okresów pobierania zasiłku chorobowego po roku 1991. Ostatecznie ZUS uznał za udowodnione 5 lat, 8 miesięcy i 11 dni takiej pracy.

W odwołaniu od powyższych decyzji ubezpieczony, po ostatecznym sprecyzowaniu na rozprawie w dniu 10 grudnia 2013r. domagał się ich zmiany i przyznania mu prawa do spornego świadczenia. Podniósł, że zgodnie

z przedłożonymi przez niego zaświadczeniem oraz zeznaniami świadków, o przesłuchanie których wnosił, wykonywał pracę w warunkach szczególnych i tym samym spełnia warunki do przyznania prawa do emerytury. W szczególności domagał się zaliczenia do pracy w warunkach szczególnych okresów jego zatrudnienia od 28 czerwca 1976r. do 27 lutego 1993r. w KWK (...) w P., kiedy faktycznie wykonywał pracę kierowcy kopalnianej karetki ratunkowej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko. W uzasadnieniu ZUS wskazał, że nie zaliczył odwołującemu do pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia od 28 czerwca 1976r. do 27 lutego 1993r., jak tego domaga się odwołujący, na stanowisku kierowcy sanitarki, ponieważ z przedłożonych przez niego dokumentów wynika jednoznacznie, że w okresie tym zajmował stanowiska ślusarza remontowego na powierzchni, ślusarza maszyn i urządzeń na powierzchni, mechanika kierowcy na powierzchni i ponownie ślusarza remontowego na powierzchni. Nadto nie przedłożył za sporny okres świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy ustalił:

Ubezpieczony L. Ł. urodził się w dniu (...) W dniu 22 sierpnia 2013r. wniósł o przyznanie prawa do emerytury.

W dniu 16 września 2013r. ZUS wydał pierwszą zaskarżoną decyzję odmowną. Następnie, po wniesieniu przez ubezpieczonego odwołania od tej decyzji, ZUS w dniu 18 października 2014r. wydał kolejną decyzję odmowną, w której skorygował uwzględnione dotychczas okresy pracy w warunkach szczególnych i wyłączył okresy pobierania zasiłku chorobowego po roku 1991.

Sąd ustalił, iż skarżący na dzień 1 stycznia 1999r. legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze ponad 25 lat.

Bezspornie na dzień wydania zaskarżonej decyzji ubezpieczony ukończył 60 lat życia i nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Do okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych organ rentowy zaliczył ubezpieczonemu na dzień 1 stycznia 1999r. 5 lat, 8 miesięcy i 11 dni.

Ubezpieczony domagał się uznania za pracę w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 28 czerwca 1976r. do 27 lutego 1993r., w KWK (...) w P.. Organ rentowy nie uznał mu takiego charakteru pracy w tym okresie, z uwagi na brak świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych bądź stosownego zapisu w świadectwie pracy. Nadto ZUS powoływał się na okoliczność, iż skarżący w tym okresie zajmował stanowiska: ślusarza remontowego na powierzchni, ślusarza maszyn i urządzeń na powierzchni, mechanika kierowcy na powierzchni i ponownie ślusarza remontowego na powierzchni, które nie są wymienione w stosownym wykazie prac wykonywanych w szczególnych warunkach.

W świadectwie pracy z dnia 28 lutego 1993r. (k.6, tom I a.o.r.) pracodawca potwierdził ubezpieczonemu, że w ww. okresach do 28 czerwca 1976r. do 10 lipca 1980r. zajmował stanowisko ślusarza remontowego na powierzchni, od 1 lipca 1980r. do 30 września 1980r. ślusarza maszyn i urządzeń na powierzchni, od 1 października 1980r. do 30 września 1983r. mechanika kierowcy na powierzchni od 1 października 1980r. do 27 lutego 1993r. ślusarza remontowego na powierzchni.

W toku procesu w oparciu o zeznania świadków i wyjaśnienia odwołującego, Sąd ustalił, iż w okresie od 28 czerwca 1976r. do 27 lutego 1993r. ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) w P. w dziale transportowym na powierzchni. Początkowo przez pierwszy miesiąc pracował jako kierowca samochodu ciężarowego wywrotki, a następnie został przez pracodawcę skierowany do obsługi kopalnianej sanitarki. Początkowo był to samochód marki N., w późniejszym czasie F. (...), a w końcowym okresie P. (...). Wszystkie te samochody były specjalnie przystosowane do pełnienia

funkcji karetki. W szczególności zamontowane na nich było specjalistyczne wyposażenie ratunkowe, nosze oraz szereg materiałów medycznych. W kopalni było 2 do 3 kierowców karetki, przy czym na jednej zmianie ośmiogodzinnej pracował jeden kierowca do obsługi karetki. W tym czasie, gdy równocześnie na tej samej zmianie pracował drugi kierowca, uprawniony do obsługi karetki, wtedy tylko jeden pozostawał do obsługi tego samochodu, a drugi kierowca w tym czasie był kierowany do prowadzenia innego samochodu, z tym że czasem były to samochody dostawcze, a czasem ciężarowe. Ubezpieczony sporadycznie był kierowany do prowadzenia samochodu ciężarowego, a głównie pełnił obowiązki kierowcy karetki. Przedmiotowa karetka była wprowadzona na wyposażeniu działu transportowego, jednak w rzeczywistości pozostawała, wraz

z obsługującym ją kierowcą, do dyspozycji punktu opatrunkowego i zakładowej przychodni zdrowia. W praktyce dyspozycje wyjazdu karetki wydawał lekarz, dyżurujący w tym czasie w przychodni. Karetka służyła przede wszystkim do transportu osób rannych, na skutek wypadku w kopalni, bądź w wypadkach nagłych ciężkich zachorowań, jak zawał serca. Niezależnie od powyższego, za pomocą karetki dokonywano transportu osób na kontrole, lub do zdjęcia opatrunku gipsowego i do wymiany opatrunków, z domu pacjenta do przychodni, bądź szpitala i z powrotem do domu. Nadto karetką tą przewożono lekarza, lub pracowników działu personalnego, do domu osób korzystających z zasiłku chorobowego, w celu przeprowadzenia kontroli sposobu wykorzystywania tego zwolnienia.

Sąd ustalił również, w oparciu o wyjaśnienia ubezpieczonego i zeznania świadków, że ubezpieczony z momentem rozpoczęcia dniówki roboczej przychodził do garażu, gdzie znajdowała się karetka i pobierał jej dokumenty. Nie przebierał się

w ubrania robocze, a pracował w swoich osobistych. Około godziny dziennie poświęcał na mycie sanitarki i sprawdzanie jej stanu technicznego. Dokonywał bieżącej obsługi samochodu, tj. sprawdzał poziom płynów eksploatacyjnych i je uzupełniał, tankował paliwo i wykonywał proste naprawy. Z kolei poważne naprawy były wykonywane przez warsztaty samochodowe. Po wykonaniu obsługi samochodu,

w dalszym ciągu pozostawał w garażu, gdzie oczekiwał na telefoniczne wezwanie do wyjazdu. W okresach cieplejszych, po zakończeniu obsługi samochodu, przejeżdżał pod punkt opatrunkowy i tam oczekiwał na dalsze dyspozycje. W ciągu całej dniówki roboczej wykonywał od 1 do kilku wyjazdów z nagłymi przypadkami do szpitala.

W tym czasie używał karetki jako pojazdu uprzywilejowanego i korzystał

z zamontowanych urządzeń sygnalizacyjnych. Gdy wyjeżdżał po pacjentów do domu, czy na kontrole zwolnień lekarskich, wtedy nie korzystał z sygnalizacji samochodu uprzywilejowanego. Nadto, gdy zawoził pacjenta na kontrolę z domu do szpitala, to po jego przywiezieniu, oczekiwał na zakończenie badań kontrolnych, a czasami na wózku przewoził takiego pacjenta na poszczególne badania, a dopiero po ich zakończeniu, karetką zawoził pacjenta do domu. Przeciętnie około 70% czasu w ciągu ośmiogodzinnej dniówki roboczej prowadził karetkę, a w pozostałym czasie pełnił dyżur i oczekiwał na wyjazd, wykonując czynności obsługowe samochodu. Nigdy natomiast stale i w pełnym wymiarze czasu pracy nie pracował na przeróbce mechanicznej węgla bądź zwałach węgla. W dziale przeróbki mechanicznej węgla pracował jedynie przez 2 miesiące w latach osiemdziesiątych, a także kilka razy sporadycznie wywrotką wywoził muł z osadników na zwały węgla.

Niezależnie od powyższego Sąd ustalił, iż odwołujący nie otrzymywał dodatku za pracę w szczególnych warunkach, a jedynie mleko. Ponadto nie należał do górniczego pogotowia ratunkowego, gdyż w tym czasie każda kopalnia miała własną karetkę i obsługujących ją kierowców, będących pracownikami tej kopalni.

Należy również zauważyć, że KWK (...) w P. była zakładem górniczym zajmującym się wydobywaniem węgla kamiennego, którego przedmiotem działalności nigdy nie było świadczenie usług medycznych, czy też

w zakresie pogotowia medycznego, ani transportowych dla podmiotów zewnętrznych. Z tego też względu pracodawca nie przewidywał w swoim taryfikatorze stanowiska kierowcy, ani kierowcy karetki.

Razem z ubezpieczonym w spornym okresie pracowali H. G. – pielęgniarka w punkcie opatrunkowym, W. W. (1) – wykonujący również pracę kierowcy karetki kopalnianej, zmiennik ubezpieczonego i A. K. – w latach 1979 – 1980 kierownik działu transportu, a od grudnia 1980 kierownik powierzchni, przełożony odwołującego.

Powyższe okoliczności Sąd ustalił na podstawie akt organu rentowego, zeznań świadków H. G. (zapis nagrania protokołu z rozprawy w dniu 10 grudnia 2013r. minuty od 5:23 i nast.), W. W. (1) (zapis nagrania protokołu z rozprawy w dniu 10 grudnia 2013r. minuty od 18:33 i nast.), A. K. (zapis nagrania protokołu z rozprawy w dniu 18 lutego 2014r. minuty od 3:28 i nast.), a także wyjaśnień ubezpieczonego (zapis nagrania protokołu z rozprawy w dniu 18 lutego 2014r. minuty od 27:13 i nast.) oraz jego akt osobowych i akt osobowych świadka W. (koperta k.23 i 28).

Odnosnie rodzaju i wymiaru, a także miejsca świadczenia prac wykonywanych przez ubezpieczonego Sąd dał wiarę jego wyjaśnieniom i zeznaniom świadków, aczkolwiek dokonał odmiennej oceny charakteru pracy odwołującego. Odwołujący

i świadkowie wprost potwierdzili, iż praca kierowcy samochodu uprzywilejowanego nie była przez niego wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, bowiem

w ciągu całej dniówki roboczej przez 30% czasu pracy wykonywał czynności obsługowe samochodu i oczekiwał na zlecenia wyjazdu, z kolei przez 70% czasu pracy w ciągu dniówki roboczej prowadził karetkę, z tym, że dodatkowo część wyjazdów odbywała się w celu dowiezienia pacjentów na badania, zmianę opatrunku

i zabiegi oraz pracowników działu personalnego kopalni na kontrole zwolnień lekarskich. Jedynie od 1 do kilku wyjazdów dziennie było faktycznie realizowanych

w celu zawiezienia poszkodowanych do szpitala, z użyciem urządzeń sygnalizujących przejazd samochodu uprzywilejowanego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2009r.,

Nr 153, poz. 1227) w powiązaniu z § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz.43 ze zm.) ubezpieczonym mężczyznom urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949r. będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przy pracach wymienionych w wykazie A, przysługuje prawo do emerytury w razie łącznego spełnienia następujących warunków:

1. osiągnięcia wieku emerytalnego 60 lat
2. posiadania wymaganego okresu zatrudnienia wynoszącego 25 lat, w tym

co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale

i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Z kolei zgodnie z treścią art. 184 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

W myśl 184 ust 2 ustawy emerytura, o której mowa w ust. 1, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012r., przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Należy również podkreślić, iż na mocy art. 1 ustawy z dnia 11 maja 2012r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 6 czerwca 2012r.) od 1 stycznia 2013r. została zmieniona treść cytowanego art. 184, ust. 2. Od tej daty warunek rozwiązania stosunku pracy nie jest już wymagany.

Na podstawie cytowanych przepisów, prawo do emerytury w obniżonym wieku, przysługuje ubezpieczonemu, który w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999r. spełnił warunki w zakresie posiadania ogólnego stażu pracy oraz pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, a nie osiągnął wymaganego wieku.

W przedmiotowej sprawie okoliczność sporna dotyczyła posiadania przez ubezpieczonego (na dzień 1 stycznia 1999r.) wymaganego 15 letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. Organ rentowy ustalił bowiem, iż ubezpieczony udowodnił jedynie 5 lat, 8 miesięcy i 11 dni takiej pracy. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było sporne.

W szczególności przedmiotem sporu było uwzględnienie do pracy w warunkach szczególnych okresów jego zatrudnienia w KWK (...) w P., od 28 czerwca 1976r. do 27 lutego 1993r., na stanowisku kierowcy sanitarki, za które pracodawca nie wystawił mu świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Na wstępie należy zaznaczyć, że w orzecznictwie istnieje utrwalony pogląd, iż specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Nie można zatem swobodnie czy wręcz dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym – vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 28 maja 2013r. w sprawie III AUa 372/13 (LEX nr 1321983), podobnie wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 lutego 2013r. w sprawie III AUa 165/13 (LEX nr 1289758). Również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lutego 2013r. w sprawie II UK 190/12 (LEX nr 1360242) stwierdził, że chociaż wykazy resortowe i zakładowe nie stanowią samodzielnej podstawy zaliczenia danego rodzaju zatrudnienia do prac w szczególnych warunkach, to mogą być one pomocne przy wykładni przepisów rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Przyznając zasadniczą rolę w kwalifikowaniu prac w szczególnych warunkach cytowanemu rozporządzeniu Rady Ministrów należy podkreślić, że w świetle przepisów wykazu A stanowiącego załącznik do tegoż rozporządzenia, wyodrębnienie owych prac ma charakter stanowiskowo - branżowy. Pod pozycjami zamieszczonymi w kolejnych działach wykazu wymieniono bowiem konkretne stanowiska przypisane danym branżom, uznając je za prace w szczególnych warunkach uprawniające do niższego wieku emerytalnego. Taki sposób kwalifikacji prawnej tychże prac nie jest dziełem przypadku. Specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje bowiem charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd przyjął, że ubezpieczony nie posiada wymaganego 15 letniego okresu pracy wykonywanej

w warunkach szczególnych.

Odwołujący pracował na kopalni węgla kamiennego, która z racji swojego przedmiotu działalności nie zajmuje się czynnościami z zakresu pogotowia ratunkowego, czy nawet usług transportowych, o czym świadczy również fakt, że kopalnia kierowcom w umowach o pracę i angażach przypisywała inne stanowiska pracy, tak jak w wypadku ubezpieczonego i świadka W.. Nadto ubezpieczony wprost przyznał, że w spornym okresie nie wykonywał żadnej z prac wymienionych

w dziale I załącznika A stanowiącego załącznik do powołanego wyżej rozporządzenia. Mianowicie wskazał, że przy przeróbce mechanicznej węgla pracował jedynie przez

2 miesiące, zaś na zwałach węgla jedynie incydentalnie, gdy ciężarówką przywoził muł z osadników.

Wprawdzie ubezpieczony świadczenie w spornym okresie pracy w warunkach szczególnych wywodzi z faktu ujęcia stanowiska kierowcy samochodu pogotowia ratunkowego górniczego, w załączniku do zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa

i (...) z dnia 12 sierpnia 1983r., jednak, co wyżej wykazano, praca ta nie została wymieniona w obowiązującym w tym zakresie rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. Zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku

z 19 marca 2012r. sygn. akt II UK 166/11, wykonywanie pracy na stanowisku określonym w zarządzeniu resortowym, której nie wymieniono w wykazach A i B, stanowiących załącznik do powołanego wyżej rozporządzenia z 7 lutego 1983r., nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32, ust. 1 w zw. z art. 32, ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przyporządkowanie danego rodzaju pracy do określonej branży ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy w warunkach szczególnych. Należy przyjąć, że konkretne stanowisko narażone jest na ekspozycję na czynniki szkodliwe w stopniu mniejszym lub większym w zależności od tego, w którym dziale przemysłu jest umiejscowione. Konieczny jest bezpośredni związek wykonywanej pracy z procesem technologicznym właściwym dla danego działu gospodarki (LEX nr 1171002).

Ubezpieczony w okresie spornym niewątpliwie nie pracował przy pracach określonych w dziale VIII powołanego wyżej rozporządzenia „W transporcie

i łączności”, który w punkcie drugim wymienia prace kierowców m.in. samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, ani przy pracach wymienionych w dziale XII rozporządzenia „W służbie zdrowia

i opiece społecznej”, który w punkcie 4 precyzuje prace w zespołach pomocy doraźnej pogotowia ratunkowego oraz medycznego ratownictwa górniczego.

Odwołujący co prawda był wówczas kierowcą sanitarki kopalnianej i był narażony na czynniki szkodliwe związane z tego rodzaju pracą, ale jego praca nie kwalifikuje się do jednej z wyżej wymienionych prac.

Ponadto odwołujący nie wykonywał pracy kierowcy karetki stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, bowiem do jego obowiązków należało też wykonywanie drobnych napraw i czynności obsługowych samochodu. Dodatkowo w czasie kiedy prowadził karetkę, jedynie część wyjazdów była związana z przewozem pilnych przypadków, wymagających korzystania z uprawnień samochodu uprzywilejowanego w ruchu. Pozostała część wyjazdów była związana z dowozem lekarza i pracowników działu personalnego na kontrole oraz z dowozem pacjentów na badania kontrolne i zmianę opatrunku, ewentualnie na badania dodatkowe.

Reasumując, w ocenie Sądu okres pracy ubezpieczonego w KWK (...) w P.” nie kwalifikuje się jako okres pracy w szczególnych warunkach i na dzień 1 stycznia 1999r. nie posiada on 15 letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, a zatem mimo spełnienia pozostałych przesłanek, nie może nabyć prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Wobec powyższego Sąd, z mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji i odwołanie od obu zaskarżonych decyzji oddalił.

SSO Mariola Szmajduch

Zarządzenie:

1. uzasadnienie odnotować,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:
 - ubezpieczonemu z pouczeniem
3. kalendarz 14 dni lub z wpływem.

(...).03.2014r.

HŁ

SSO Mariola Szmajduch